

og mig alene, der vil gavne jer! Nu er der overfor disse Bemærkninger af de Medlemmer i denne Sal, der særlig kaldes Arbejdernes Repræsentanter — jeg siger udtrykkelig kaldes; thi vi Andre, som ogsaa repræsentere en Del Arbejdere baade fra Land og By, ville dog ogsaa have Lov til at tale deres Sag efter bedste Evne — givet den høitærede Conseilspræsident tilstrækkelig Tidvar. Vi ere nu en Gang ude over den Tid, at vi lade os stifte Blaar i Dinene i Retning af Lovforslag om billigt Jiskeri, og vi ere langt ude over den Tid, at Arbejderne paa nogen Maade skulle vige fra den Vej, de allerede i tuftindvis ere slaaede ind paa baade i By og Land, om man ogsaa vinker med denne eller hin Reform. Der er fra disse Repræsentanters Side klart og tydeligt udtalt, at det slet ikke hjælper den høitærede Conseilspræsident, at han marcherer op med disse Lovforslag for at fortælle Arbejderne, at det var meget bedre for dem at komme til ham. Nei, Arbejderne ude paa Landet, som jeg for mit personlige Vedkommende særlig kjender til, ere lige saa vel som alle andre Landboere klare over, at her foreligger en Kamp om store, gjenemgribende Principspørgsmaal, og de ere med os andre Landboere blevne enige paa samme Maade som alle Landboere en Gang tidligere bleve enige om — det var rigtignok oppe i Vendsyssel for mange Aar siden — hellere at lide i Nutiden end være med til at gennemføre Foranstaltninger, som Efterkommerne vilde kunne lide under i mange Slægtled. Det staar klart for alle Landboere, store og smaa, at, hellere end at den almindelige Valgret ikke skal faae Lov til at indtage den Blads, som Forsfatningen har givet den, heller end at være med til i nogen Maade at slaa det Mindste af i saa Henseende, ville de lide i Nutiden, selv om der ikke skulde falde en Smule af til dem. Jeg kan forsitre den høitærede Conseilspræsident om, at han kan være ganske rolig for, at det nytter ikke det fjerneste, og naar han endte sin Tale med Noget, der forekom mig at være en Slags Trusel — idet han sagde til os, at selv om det ogsaa skulde lykkes Agitationen at bringe Folket op i endnu større Hvide i Retning af Modstand mod dette Ministerium og dets System, skulde han ikke blive nervøs, naar det kom op i en saadan Hvide, lige saa lidt som han hidtil var blevet det — saa vil jeg spørge, om den høitærede Conseilspræsident da ikke kunde tænke sig, at Folket kunde blive nervøs? Tror han, der flere Gange i dette Thing har udtalt, at det, han egentlig vilde, var at værne om de konservative Interesser, at det er heldigt for disse Interesser at blive ved at

følge en Politik, der absolut maa føre til, at Folket muligvis kunde blive nervøs? Tror han, at de konservative Interesser, han er Repræsentant for, gavnnes derved? Jeg tror det ikke.

Derefter skal jeg tillade mig at henvende et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen). Vi to have jo saa lidt været uenige, og vi ere heller ikke enige i Dag. Naar det ærede Medlem, idet han fraraadede os at stemme for Dagsordenen, kom med en hel Del Bemærkninger, der gav Formanden Anledning til at minde ham om, at han ikke havde Lov til at sjerne sig saa langt fra Emnet, skal jeg naturligvis lade dette ligge. Han kom imidlertid med en Paastand, som det forekommer mig, at det vilde være aldeles urigtigt ikke at modsig. Han anførte, at den store Opposition, som befinder sig i denne Sal, er valgt paa et rent og klart Reformprogram paa mange, mange enkelte Omraader, som det lod til, at den ærede Conseilspræsident ikke kjendte den Gang, og han kom med en Paastand overfor dette Program som et Bevis for, at det vilde være urigtigt at gaa den Vej, som Forslagsstilleren tilraader ved at stemme for Dagsordenen. Det forekommer mig, at det vilde være urigtigt, om dette ikke blev modfagt af os, der i mange Aar have stillet os paa Valgtribunerne paa dette Program. Det ærede Medlem prøvede paa her i denne Sal, saaledes som han saa ofte udenfor denne Sal har prøvet paa, at bevise, at han, der selv har medunderskrevet dette Program, er akkurat den Samme nu som den Gang. Jeg siger, der er ikke et Meineste udenfor eller i denne Sal, som tror paa, at han er det; naturligvis tror han selv derpaa. Det ærede Medlem prøvede altsaa paa det halsbrækkende Arbejde, som han har prøvet paa mange Gange udenfor denne Sal, nemlig at bevise, at han er akkurat den Samme som altid, at han er det evig uforanderlige Medlem; om han end bærer sig aldrig saa forfærdelig ad, saa er han akkurat den Samme. Men saa siger det ærede Medlem overfor dette Program, at det var vor Skyld, det Program var han fuldstændig villig til at anerkjende var rigtigt. Programmet havde ingen Skyld, men det var Oppositionen, der havde Skylden for, at vi ikke vare komne videre. Nu vil jeg minde det ærede Medlem om, at der i det Program, som han selv vedkjendte sig, og som han anførte som Grund til at stemme imod Dagsordenen — han har selv vist mig den Venlighed at laane mig det — staar Side 9: „Folkethinget har nemlig ubestaaen bevaret